

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN VROUW KOMT WEER THUIS
(Rientro a casa)

Monoloog voor een vrouw

door

Dario Fo

Vertaling : Monique Jacqmain

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.2456

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN VROUW KOMT WEER THUIS* op te voeren moet de naam van auteur *DARIO FO* ; vert. *Monique Jacqmain* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/028
ISBN 978-90-385-05701

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

(Tegen een schaars verlichte achtergrond ziet men beelden van een slaapstad zoals je ze in alle steden van de wereld kunt vinden. Daarop wordt een dia geprojecteerd van een tram of een autobus. Achtergrondgeluiden van een snerpand remmende, driftig bellende tramconducteur. Een vrouw doet alsof ze van de tram stapt. Ze kijkt om zich heen. Ze weet blijkbaar niet waar ze zich bevindt. Terwijl ze haar verhaal doet worden er dia's geprojecteerd om te illustreren waarover ze het heeft: een kamer in een louche hotelletje, het gezicht van haar kindere enz. Een zitbank. Tijdens de uitvoeringen in Milaan, in 1983, werden er tekeningen en fotomontages geprojecteerd die door Dario Fo zelf waren gemaakt.)

VROUW : Verdomde mist! Waar is nu die plakkaat? Oh, hier. "Blok F.M.R., zuidoost." Dus moet ik langs daar gaan. Opletten, meiske, met die verdomde mist zoudt ge nog een verkeerd huis kunnen binnenlopen... Ze zien er verdorie allemaal hetzelfde uit. Hadden ze die dan niet in verschillende kleuren kunnen schilderen, ofwel het ene huis met strepen, het andere met bollekes of vierkanten... of met bloemen? Nee, 't zou te schoon geweest zijn; liever overal dezelfde blokkendozen... en allemaal geschilderd in hetzelfde diarreegroen... 't mag vooral niet te veel kosten... ik probeer eens of ik er langs hier kan komen.

(tot het publiek)

Hier is het, op deze plaats en op dit precieze ogenblik, dat de machine op gang is gekomen die van mijn leven een tragedie heeft gemaakt.

Daarvoor was ik ook al erg opgewonden... en dat moest er dan nog bijkomen...Ik had de hele dag in bed gelegen... niet dat ik ziek was, nee... ik was juist in topconditie... ik heb vandaag de godganse dag in een hotelkamer met een wildvreemde man in bed gelegen. Daar verschiet ge van, hé! Ik die getrouwd ben en twee kinderen heb... en ik was zelfs niet verliefd op die man! Ik kan zelfs niet zeggen dat het mijn vaste vrijer was... Ge zult me niet geloven, maar ik had hem nog maar pas leren kennen... of, beter gezegd, ik kende hem

daarvoor al, maar 't is pas vandaag dat ik hem helemààl heb leren kennen. Misschien heb ik hem zelfs té goed leren kennen!

Het is allemaal de schuld van mijn man. Als ik vandaag helemaal ben doorgeslagen dan is hij daar verantwoordelijk voor. Want Hyppoliet, ik bedoel de man waarmee ik vandaag uren achter elkaar heb gevrijd, die zag ik daarvoor nog niet staan. Hij werkt op dezelfde bureau als ik. Lelijk is 'm niet, hij ziet er zelfs nogal knap uit; maar voor mij is schoon zijn alleen niet genoeg voor een man. Er moet nog veel meer bijkomen om bij mij alle lichtjes te doen branden...

En die Hyppoliet is nu niet direct het soort man dat bij vrouwen lichtjes doet branden... Hyppoliet is plat. Hij is even plat als het e-lec-tro-en-ce-fa-lo-gram van een puit... En daarbij komt nog dat hij niet de juiste reuk heeft. Ge zult zeggen: wat heeft dat ermee te maken? En dan zeg ik weer: gebeurt het bij u dan nooit dat ge vindt dat een man of een vrouw niet de juiste geur verspreidt? Geen malse, geen lekkere geur, en dan is er werkelijk niks aan te doen?

Ik ben op dat gebied heel lastig. Ik sta altijd aan alles en aan iedereen te rieken. Iemand komt voorbij en ik, snuffeldesnuf, ik maak van hem of haar direct een radiografie met mijn neus. Maar ook op het gebied van de geur was Hyppoliet een echte ramp. Die rook nu eens echt naar niks! Precies een diepvriessnijboon! Daar komt dan nog bij dat ik van hem alleen maar het gedeelte kende dat boven het winket van de kassa uitkwam; want ge moet weten dat Hyppoliet bij ons hoofdkassier is. Het is een echt bovenlijf... Het was nog nooit bij mij opgekomen dat hij buiten dat bovenlijf ook nog benen en voeten kon hebben... voor mij was Hyppoliet een halve vent!

Ik had natuurlijk al lang in de gaten dat hij mij heel nadrukkelijk kon zitten bezien... zo met smekende ogen als van een hond die op een klontje zit te wachten... voorpootje in de lucht, gestrekte nek, tong uit de bek... We zegden

malkander goeiendag in het voorbijgaan, en dan haalde hij een lange, een heel lange arm van achter zijn winket vandaan, pakte mijn hand vast en kneep, alsof hij een soort notenkraker was.

Dat is zo'n hebbelijkheid van veel mannen: ze denken dat ze hun viriliteit moeten bewijzen door uw vingerkootjes te verbrijzelen... en daarna kunt ge urenlang met uw linkerhand zitten te typen.

Ik denk dat ik er nu ben... hier is het... het eerste huis, of misschien toch het tweede... Er hangt een plakkaat met de nummers van de blokken en van de appartementen, maar die zwemt in de mist en is dus voor 't moment onleesbaar. Blok 0/2, zou ik zo zeggen, maar die 2 zou evengoed een 9 kunnen zijn, en die O een Q ... en als dat hier echt blok Q/9 is dan ziet het er lief uit... dan wil dat zeggen dat ik hier op twee kilometers van huis ben.

Kwam er nu maar een politieagent voorbij! Nee, da's ook al geen oplossing. Als er hier een politeagent voorbijkomt dan betekent dat dat hij ook zijn weg kwijt is, dan kan ik hém zijn huis nog gaan helpen zoeken en misschien ook nog zijn handje erbij vasthouden. Wat een rottag, wat een rottag. Als het begint tegen te vallen dan blijft het ook tegenvallen...

Het was vanmorgen al begonnen met een kletterende ruzie tussen mij en mijn halve trouwboek, een ruzie die er gekomen was door de manier waarop wij de avond daarvoor hadden gevrijd. En als ik zeg "wij hadden gevrijd", dan ben ik heel beleefd... "Hij had gevrijd" zou veel juister zijn. Hij alleen heeft er iets aan gehad. Ik heb tot eenentwintig kunnen tellen. Sinds twee jaar heb ik zo die gewoonte van te tellen als wij aan 't vrijen zijn. Eenentwintig seconden, en meneer was al klaargekomen! Hij heeft gisteren al zijn vorige records gebroken. Vroeg of laat komt hij nog in 't Guinnessboek...

Dat betekent dat ik in zijn ogen zo'n soort videospelletje ben: plik-plok-plik-

plok... Jawel, een van die spelletjes voor kinderen. Ik ben het gele visje dat ge moet vangen in het blauwe labyrint... plik, plok, ploek... ge moet het vangen met die oranje niam-niam.; komaan, ge zijt er bijna... niam! Pli-ploe-plo-pluop.

Het ergste is nog dat ik daarna naar de badkamer heb moeten gaan om mij te wassen. Glip, gloep, glop! Daarna ben ik terug naar de slaapkamer gegaan; en daar lag dat varken godsjeugdig te slapen, op zijn buik en met zijn stom gat in de lucht. Ik stikte bijna toen ik dat zag... Ik heb toen de dekens van het bed gesleurd, één van mijn schoenen van echt Italiaans leer van de grond opgeraapt en... klets! met die schoen heb ik hem een goeie klop op zijn kont gegeven. Waarop het kruipdier een kreet uitstootte. Waarop de mensen van boven, die van beneden en die van het appartement naast ons allemaal samen tegen de muren begonnen te bonken en te roepen dat wij nachtlawaai maakten. En dààrop volgde dan weer het geloei van de sirenes van de politiewagens die op hùn nachtlawaai afkwamen...

"Kop dicht, alleman! Ik wil geen woord meer horen. 't Moet nu gedaan zijn, of hoort ge niet goed?"

Maar om 6,38, toen hij wakker werd omdat de radiowekker pitpitpit deed, toen zat ik daar met gefronste wenkbrauwen naar hem te kijken, en ik heb toen al mijn opgestapelde gal over hem uitgekotst, alle grieven over hem uitgestort die ik in mijn personal computer had gesaved... "En in 't vervolg blijft ge van mijn lijf! 't Is af tussen ons en voor goed! ... Ik ben uw vuilbak niet!"

Het woord "vernedering" heb ik uit mijn dictionaire geschrapt! Wacht maar, manneke. Ik zal een bordeel beginnen aan de overkant van de bank waardat ge werkt. Ik zal den trottoir doen met boven op mijn kop een plakkaat: "Speciale offerte! Hier staat tot uw beschikking, gewassen en geparfumeerd, de wettige echtgenote van meneer Klepkens, ridder in de Leopoldsorde. Grote reducties

voor leden van de Bond voor Jonge en Grote Gezinnen, voor leden van de Bond van 't Heilig Hart, voor oorlogsinvaliden, gehandicapten, weduwnaars en wezen! Gesloten op zaterdag en op zondag."

Intussen was ik mij aan 't aankleden. Ik was zo kapot van de zenuwen dat ik zelfs niet heb gezien dat ik een blauw kleed had aangetrokken met zilveren boorden en met veel kant en frullekes... het enige gekleed kleed dat ik heb en 't is verschrikkelijk lelijk... Ik had ook al niet in de gaten dat ik me stond te schminken alsof ik naar een carnavalbal moest gaan in plaats van naar mijn werk. Tussen twee lelijke woorden in smiet ik alles wat ik in de kast kon vinden en dat van mij persoonlijk is in de zak die ik meeneem als ik op reis ga. Het was daarvoor al een paar keer gebeurd dat ik het afbolde; maar die vorige keren had ik het niet kunnen volhouden. Toen ik dan uit de lift stapte... in 't beste geval toen ik tot aan de hoek van de straat was aangekomen, ging ik terug naar boven. Maar deze keer was het anders. De aftelling was begonnen en was niet meer tegen te houden! Ik voelde mij als een raket... een verschrikkelijk gevaarlijke raket... lodrecht op de lanceerinrichting. Niet te stuiten.

Allemaal kanten en frullekes.

De rook kwam al van onder mijn rok uit!

Klaar voor de sprong in het heeal? "Begin nu niet te zagen over onze kinderen... en nog minder over uw moeder! Niks meer aan te doen... De motoren draaien op volle toeren... Start!..."

Stem van de echtgenoot: "O.K., stap het maar af, ik vraag niet liever!"

Stem van de echtgenote (ik): "13,12..."

"En dat ik u nooit meer zie!"

"11,10... Ik val nog liever dood! Gij denkt zeker dat ge mij opgevist hebt met uw harpoentje, toen ge zo ging zwemmen met een gascilinder! 9,8! Mannen die mij respecteren en die mij graag zien... die mij niet als een gebruiksvoorwerp beschouwen... die vind ik met hopen... 7,6... 't is niet nodig dat ge mij zo bekijkt met uw idiote, zelfvoldane lach... ik vind er zoveel als ik maar wil. Ik heb er al gevonden... Ja, ik heb u horens opgezet! 6,5! Nu lacht ge niet meer,